

art. 2, dubio ultim. illius. Fundantur, quia dans beneficium ex metu temporalis nocementi dat propter vitandum illud malum: sed vitare illud malum, est quidpiam pretio aestimabile; ergo subit rationem pretii talis timor; ergo sufficit ad simoniam. Probatur minor (cætera enim clara videntur), tum quia vitare malum temporale, est quoddam temporale bonum, sub tali enim ratione appetitur; tum etiam quia sæpe redimitur temporali pretio cum æqualitate rei ad rem, ita ut ex hac parte non committatur injustitia; ergo signum est ipsum esse quoddam commodum pretio aestimabile.

10. *Pars negativa præfertur.* — *Fundamentum.* — Alii vere distinctionibus utuntur, ut videre licet in Victor. supra, a num. 22; et Soto, quæst. 7, articulo 2, quas non iudico necessarias, ut ex discursu patebit. Et ideo illis omissis dico primo: dare beneficium, vel facere aliquid spirituale ex metu imminentis mali, non est simonia per se, et ex vi talis motivi, nisi quando metus inducit ad dandum aliquid spirituale pro munere ab obsequio, vel simili. Hæc limitatio infra declarabitur. Ita tenet Victor. supra, qui refert Cajetanum, in Sum., verb. *Simonia*, apud quem expresse non invenio, licet sumi possit ex declaratione istius trimembris divisionis, quam in fine illius verbi tradit. Idem sentit Angel., verb. *Simonia*, 3, num. 38 (licet Victor. illum in contrarium alleget); tenet etiam Soto, q. 7, art. 3. Et idem sentit Bonavent., ut dixi. Probatur autem, quia ibi nec est simonia de jure naturali, nec de jure positivo: ergo. Prior pars probatur, primo, quia operari ex metu, non est operari pro pretio; ergo ex illo solo motivo non potest esse simonia, quia de ratione simoniæ est pretium, ut sæpe diximus, et maxime habet verum ex vi juris naturalis. Antecedens probatur ex dictis in præcedenti puncto, quia aliud est operari propter aliquod motivum, aliud pro aliqua re, quasi in commutationem ejus. Qui autem dat rem spirituales propter metum, quamvis illo motivo inducatur, non dat pro aliqua re quæ habet rationem pretii, cum qua commutare intendat rem spirituales. Dices: vitatio damni est ibi intentio, et illa potest habere rationem pretii. Sed contra: nam ex vi metus non ita intenditur, sed solum intenditur remotio causæ, quæ potest inferre tale malum; hoc autem licite intendi potest, per se loquendo, per spirituale medium, etiamsi malum vitandum sit temporale.

11. Confirmatur primo, quia inducere ad

spirituale opus faciendum per comminationem mali temporalis, non est simonia, nec malum; imo est a Deo, Ecclesia, et legitimis potestatibus usitatum: ergo e converso opus spirituale facere ad vitandum comminatum malum, non est simonia. Quod si hoc verum est in malis comminatis per legem, idem erit in malis comminatis per hominem, sive juste, sive injuste: item idem erit, sive malum comminatum sit vitæ, corporis, famæ, vel honoris, sive sit in bonis fortunæ. Nam ratio facta eodem modo procedit, et comminationes legum de his omnibus fieri solent, et nulla sufficiens ratio differentia reddi potest. Nam quod quidam dicunt, vitam et famam esse bona superioris ordinis, et inestimabilia pretio, inferiora vero pretio aestimari, parum ad rem facit; tum quia in præsentem nulla bona ex illis intenduntur ut pretium, ut discursus facti generaliter probant; tum etiam quia falsum assumitur; nam homo aestimatur pretio, et fama potest vendi aut emi de facto, et si hic intendatur ut pretium, esset vera simonia, ut mox dicemus. Atque eadem ratio idem est, si timor sit de damno emergente in bonis possessis, sive de carentia lucris denuo comparandi, et sive injustum sit damnum, sive non, quia in nullo istorum cogitur operans ex metu intendere aliquid ut pretium, ut ex discursu facto constat; et ideo dixi distinctiones has, vel similes, non esse necessarias.

12. Et confirmatur secundo, quia dare aliquid spirituale ex motivo amicitia, quæ jam habetur, non est simonia; ergo nec dare illud ex motivo acquirendi amicitiam vel benevolentiam alterius, est simonia: ergo nec dare id ad placandam iram alicujus, et ut deponat odium, et voluntatem inferendi malum, est simonia: at hoc solum intenditur ex vi metus; ergo. Primum antecedens commune est, et patet ex dictis de consanguinitate; procedunt enim in vinculo amicitia rationes omnes, quæ de consanguinitate factæ sunt, ut ibidem adnotavimus. Prima vero consequentia patet, tum quia ejusdem rationis est conservare vel fovere amicitiam, et generare illam; tum etiam quia illa amicitia non intenditur ut pretium, nec ibi intervenit pactum, nec intentio ejus, sed solum effectus, qui veluti ex natura rei sequi solet ex beneficentia, qui est benevolentia et amor; unde hæc intentio etiam in muneribus et obsequiis haberi potest, ut capit. sequenti videbimus, et ita reliquæ consequentia per se notæ sunt.

13. Probatur jam altera pars de jure positi-

vo, quia nullum tale jus invenitur, quod inter pretia simoniæ metum ponat. Imo inde sumi potest argumentum ad confirmandam utramque partem: nam si talis actio esset simoniaca de se, aliquando prohiberetur in toto jure canonico; ita enim detestatur jus hoc vitium, ut nullum modum committendi illud absque prohibitione prætermittere videatur; si autem actio illa esset simoniaca, quia prohibita, multo magis deberetur expresse prohiberi. Confirmatur quia jura canonica, quæ attingunt similes actiones, vel collationes rerum spiritualium factas ex metu, non improbant illas ut simoniacas, sed potius favent et defendunt eos, qui ex injusto metu sic operari coacti sunt. Assumptum patet ex c. *Ad audientiam*, de his quæ vi, etc., ubi Innocentius III declarat resignationem beneficii, factam ex gravissimo metu a rege immisso, et cadente in constantem virum, irritari debere, et beneficium resignanti restitui; quod non præcepisset, si actionem illam resignandi reputasset simoniacam, ideoque talis criminis nulla ibi mentio fit. Similiter in c. *Ad aures*, eod., Clemens III dicit renunciationem electionis metu factam, non ob stare quominus electus jus suum obtinere debeat. Idem respondet Alexander III in cap. *Abbas*, eodem, de Renunciatione beneficii, facta metu amittendi patrimonium. Unde constat vere dictum esse, non solum hoc non esse simoniacum in timore vitæ aut infamiæ, sed etiam in metu amittendi bona fortunæ, seu externa.

14. *An sit licitum dare beneficium inimico, ne officiat.* — Sed superest difficultas: nam sequitur esse licitum dare beneficium inimico, si se obliget ad non gerendam inimicitiam mecum, nec malum inferendum; consequens est falsum; ergo. Minor patet, quia ibi directe includitur pactum, Do ut facias, vel ut non facias, quod est maxime in spiritualibus prohibitum. Probatur autem sequela, quia perinde est comminanti mortem, nisi beneficium dederis, illud dare ad evitandam mortem, ac obligare malefactorem ne mihi noceat, dato beneficio; quia, sicut in hoc secundo intervenit pactum, ita in illo primo: nam do spirituale cum pacto, et sub conditione, ne mihi noceas. Respondeo imprimis, aliud esse loqui de obligatione non inferendi malum, aliud de sola cessatione in præsentem ab actu imminente, id est, ab alienius nocementi illatione. Nam quæ hactenus diximus procedunt in posteriori sensu, scilicet, quando sine alio pacto et obligatione datur res spiritualis

malefactori, vel comminanti malum, ea intentione ut cesset, et benevolus reddatur. Et quidem si hoc fiat sola intentione interna, res est clarissima ex dictis; quia tunc nec est simonia conventionalis, ut supponitur, nec etiam est mentalis, quia illa intentio non est de pretio, sed de benevolentia concilianda illo medio, ut declaratum est. Imo hoc per se non est malum, nisi alias res spiritualis, ut sacramentum, aut beneficium detur indigno, et tunc erit aliud genus sacrilegii, vel injustitiæ, non vero simonia. Addo vero quod, licet hæc intentio verbis exprimat, si alioquin justa sit, non erit simonia. Potest autem duobus modis verbis exprimi: primo, incipiendo (ut sic dicam) ab ipso hoste, seu malefactore, ut quando comminatur mortem, nisi beneficio renunciaveris, vel illud dederis, etc. Et tunc res etiam est clara ex dictis, et ex juribus allegatis, et ex similibus comminationibus, quæ interdum juste fiunt. Item quia evasio mali non intenditur ut pretium, sed ut effectus consequens ex meo actu spirituali, tanquam ex necessaria conditione, vel ad implendum præceptum, vel ad cor alterius molliendum, et benevolum ac mansuetum reddendum. Item quando comminatio est injusta, directe immissa ad extorquendum spirituale munus vel opus, est bona ratio, quia tunc alter non tam moraliter donat, quam permittit ab alio surripi; nec censetur aliquid tunc recipere, quia licet non pati malum, sit bonum, tamen non est bonum collatum ab eo qui cessat injuriam inferre, nec aestimabile pretio respectu illius.

15. Alio modo potest verbis exprimi illa intentio, incipiendo ab eo qui patitur metum, ita ut ipse invitet alium, et offerat aliquid spirituale, rogando illum ut cesset, et tunc nonnulla major est dubitandi ratio; tum quia videtur illa esse inductio ad malum; tum etiam quia videtur ibi esse expressior pactio. Sed nihilominus si malum injuste inferatur, et pactum proprium non intercedat dandi unam rem pro alia, sed solum fiat largitio rei spiritualis, rogando, ut cesset ab injuria inferenda, et in amicitiam reconcilietur, in rigore non est simonia, sed est quædam ablatio vexationis temporalis per medium spirituale, quæ non fit vendendo rem spirituales, sed gratis illam dando et offerendo, vel promittendo, ut alter ita inducatur amicabiliter ad cessandum a vexatione. Unde nec per se malum hoc videtur, etiam alio genere malitiæ, si alias spiritualia non dentur indignis, aut profano modo

tractentur, quia non est malum uti spiritualibus ad temporalia mala avertenda, quando aliunde malitia non miscetur, sicut utimur orationibus et sacrificiis, ad famem vel pestem avertendam.

16. *Si intercedat pactum non inferendi malum, tunc erit simonia. — Responsio. — Refutatur.* — At vero si in his casibus homo non tantum operetur, sed etiam pactum faciat cum alio, obligando illum in futurum, et novo modo ex vi pacti ad non inferendum malum, et ea ratione beneficium conferat, simoniam committet. Ita sentit Victor. supra, concl. 3, numero 25. Et hoc modo posset explicari prior sententia. Et jure positivo videtur res clara, praesertim in materia beneficiorum, in qua omnes pactiones prohibitae sunt. Sed ad hoc dici posset prohibitionem illam, ut positiva est, non obligare, urgente metu cadente in constantem virum, argument. dicti cap. *Ad Audientiam*, cum similibus. Sed contra hoc instari potest, quia, licet talis metus excuset in his quae necessaria sunt ad evitandum malum quod imminet, non vero in his quae necessaria non sunt: obligatio autem in futurum non est necessaria, nec pactum aliud praeter actuale cessationem a malo inferendo; ergo non obstante metu, obligat prohibitio ecclesiastica de pactione in spiritualibus facienda. Unde etiam potest idem probari stando in jure divino, quia obligatio illa aestimabilis est pretio. Item quia ibi non tantum intenditur vitatio mali praesentis, sed etiam quaedam securitas in futurum per obligationem alterius: illa autem securitas est temporale bonum pretio aestimabile; ergo. Dices: etiam quando in praesenti datur spirituale, ne malum inferatur, intercedit ibi quaedam mutua obligatio. Respondeo primo negando assumptum, sed intercedit quaedam reciproca actio, seu omissio actionis per se debita, et non aestimabilis pretio; secundo dicitur, quando exactio est praesentanea, non existimari obligationem ut quid distinctum ab actu, secus quando est in futurum, ut constat in mutuo; licet enim non mutuari unam rem, nisi mutues aliam; non tamen licet mutuum dare exigendo obligationem mutuandi in futurum, ut tradit Div. Thom. 1, 2, q. 78, art. 2, ad 4. Ita ergo in praesenti.

17. *An liceat dare beneficium ad petitionem principis. — Resolvitur.* — Atque ex his expediunt nonnulli casus in particulari, ex quibus doctrina data magis clarescet. Unus est de Episcopo qui dat beneficium alicui ad petitionem

principis, ne illum offendat, et ideo non possit ascendere ad pinguiorem episcopatum. Nam Soto absolute damnat illam collationem, ut simoniacam. Imo indicat timorem damni emergentis non inducere simoniam, timorem autem solius lucri cessantis semper illam inducere, quia tunc non est timor de malo, sed de non acquirendo lucro, quod perinde est ac operari pro lucro temporali. Victoria vero, licet prius dicat se hoc credere, statim subdit non esse certum, maxime si iste finis sit mediatus. Existimo igitur totum hoc pendere ex modo et ex intentione; nam si pactum intervenit, quo alius obligetur, ut lucrum alteri non cesset, clara est simonia, neque tunc provenit proprie ex metu, sed ex promissione lucri, quae ibi involvitur; si vero nullum interveniat pactum, et intentio non sit de obtinendo lucro pro hac re spirituali, sed immediate tantum de vitanda offensione, vel indignatione talis personae, a qua spero vel temporalia commoda, vel augmentum dignitatis, non erit simonia, sed poterit esse aliud peccatum, vel nullum juxta circumstantias varias, quae possunt esse in tali actione. Et utrumque facile probari potest ex dictis, et videtur hoc intendisse Victor. Quare inter damnum imminens et lucrum cessans, haec sola differentia notari potest, quod cessatio damni injuste postulari potest, et in praesenti sub conditione peti, quia nihil petitur pretio aestimabile, nec quod alter facere non tenetur ex justitia; at vero non potest postulari hoc modo, ut lucrum non cesset, quia hoc est postulare ut detur, et ita petitur aliquid pretio aestimabile, et quod alter facere non tenetur. Et quoad hoc procedit, quod Soto docuit.

18. *Utrum sit simonia conferre beneficium debitori ex timore amittendi debitum.* — Alter casus est, si Episcopus beneficium conferat debitori ex timore amittendi debita: aliqui enim damnant hoc ut simoniacum, quia resolvitur in lucrum temporale comparandi pecuniam sibi debitam, hoc enim pretio aestimabile est. Angel. vero supra negat hanc esse simoniam, argumento sumpto ex cap. 1 de Usur., ubi dicitur, non esse usuram mutuari sub conditione, ut alias debita solvantur. Sed argumentum sumptum a simili ab usura in hac materia non est semper efficax, ut cap. sequenti dicam. Igitur media sententia vera est, quia in nostro casu, si nullum pactum intercedat cum nova obligatione in futurum, non erit simonia, quia talis Episcopus non intendit lucrum, sed quod suum est; ergo

illa intentio non obstat quominus gratis det, et alioquin non imponit novam obligationem; ergo. Item, ponamus debitorem non esse solvendo propter pauperitatem; et Episcopum dare illi beneficium, ut habeat unde vivat, et solvat debita sua, certe nulla est simonia, ut constabit aperte, si ponamus non ipsum Episcopum, sed alios esse creditores; ergo idem erit, licet ipse sit creditor, quia non debet esse peioris conditionis. At vero si beneficium daretur cum novo pacto et obligatione solvendi, esset simonia ad minimum contra jus ecclesiasticum; et contra divinum, si nova aliqua obligatio, vel securitas in futurum adderetur; nam illud est onus aestimabile pretio. Et quoad hoc non procedit omnino exemplum de usura, tum quia ibi non est prohibitio positiva, tum quia purior esse debet spiritualis donatio, quam mutuum, ut cap. sequenti dicam. Quapropter etiam de praesenti non approbarem hunc modum dandi beneficium debitori sub conditione, ut prius vel statim solvat debitum, quia videtur aliqua irreverentia, uti dono spirituali ad recuperandum temporale, etiam proprium. Posset tamen excusari, si alter faceret vim vel claram injuriam non solvendo, et differendo solutionem esset evidens periculum ejusdem vexationis; nam tunc posset dari spirituale, non pro pretio, sed ad inducendum illum ad bonum et justitiam faciendam, et ita vexationem tollendam.

19. *Utrum timor justae punitionis faciat simoniam. — Resolvitur esse simoniam, si interveniat pactum, etc.* — Tandem proponi potest casus, quando timor non est ex violentia, vel injuria, sed ex justa punitione, quae imminet, an sit simonia dare spirituale, ut verbi gratia, praesentare alicui beneficium filium judicis, ut reum absolvat, vel mitiget poenam, plusquam juste potest. De quo facto non est dubium, quin sit iniquum, et injustum, et sacrilegum, quia inducit alium ad injuriam, interventu rei spiritualis, sed an sit simonia. Videtur enim posse excusari illo praetextu, quod non datur spirituale pro illa omissione, vel actione temporali tanquam pro pretio, sed solum ad captandam benevolentiam, etc. Sed dico esse simoniam, si interveniat pactum, vel promissio rei spiritualis sub tali conditione; nam illa conditio aestimabilis est pretio, et saepe vendi solet, licet inique, et ita ibi venditur pro re spirituali, vel e converso per illam emitur res spiritualis. Item, si quis daret creditori beneficium sub conditione, ut

non petat debitum, clara est simonia; ergo similiter qui dat judici vel praelato, ut ponam debitam non exigat. At vero si tantum mente concipiatur intentio, magis potest esse dubium de simonia mentali; nam potest quis intendere solum amicitiam alterius, ordinando illam ad iniquam actionem. Et tunc licet actio esset sacrilega, non videtur fore simonia. Atque ex his omnibus satis declarata manet assertio et limitatio in illa posita, scilicet, quod metus interdum inducit ad actionem simoniacam; tunc autem non metum ipsum habere rationem pretii, sed obsequium aliquod, vel obligationem, ut explicatum est, et ideo ex hoc capite non oportuit speciale membrum addere in dicta divisione; nam illa tria membra conferri possunt tam ex metu, quam ex concupiscentia, ut bene Bonavent. supra notavit.

20. *Respondetur objectionibus de honore, et favore, et promissione.* — Alia tria in principio objecta difficultatem non habent. Nam honor et favor humanus, quae tertio et quarto loco proponebantur, ad munus ab obsequio et a lingua pertinent, vel reducuntur, ut in cap. sequentibus exponemus. Quintum vero de generali promissione, petit imprimis an id sufficiat ad simoniam, quod bene attigit Ugolin., tab. 1, c. 54, § 1. Et merito affirmat sufficere, quia est vere contractus onerosus de temporali dando pro spirituali, et hoc satis est ad simoniam, etiamsi determinatio rei temporalis solvendae relinquatur arbitrio alterius contrahentis. Quia hoc licet fortasse in ordine ad civile forum, seu jus, tollat rigorosam rationem emptionis et venditionis, juxta l. *Quod saepe*, § 1, ff. de Contrahend. Empt., tamen negari non potest, illum esse aliquem contractum onerosum, quod ad praesens sufficit, quia etiam illo modo spiritualis res non gratis datur, et vili pretio aestimatur. Ad difficultatem vero positam respondetur, sub illo confuso pretio disjunctim contineri illa tria membra, et ideo non augeri partitionem, sed explicari quemdam peculiarem modum paciscendi de illis pretiis; sicut etiam posset promitti vel pecunia, vel tale obsequium. Dicit etiam potest, per illa confusa verba: *Aliquid tibi dabo*, regulariter solere intelligi aliquod munus a manu.